

Predrag Crnković

GOTSKA ŽURKA

Kakav ljigav parti,
 kakav bedan tulum,
 kakva kičerska žurka.
 Znao sam da nisam smeo doći.
 Kad god se ja dosađujem – svima lepo.
 Nigde omiljenih marti,
 za uši, muzika je zulum,
 lingvistički, to je seljačka furka,
 bolje da sam slušô stari Diskomer u samoći
 s neke stare, raspale *SCOTCH* kasete.
 O, jebem ti te usrane devedesete,
 kako u prvih pola sata nisam krepô!

Izađem u atrijum te stare zgrade.
 Izdaleka čujem Propagandu, bre, gotiku,
 mame me tonovi Džoj divižna i Bauhauusa.
 Ko to sluša na svoju diku
 nešto bolje od Štrausa?
 To su nečije mame i tate,
 što bolje partije rade
 u ove kasne beogradske sate.

Sav srećan, priđem k svetlarniku,
 tamo je, znači, prava zabava.
 Senke bršljana liče na paukovu mrežu.
 Nikog na vidiku.
 Ali od mjuze srce igra, sećanja se bude...
 Zavirim unutra pun očekivanja i žara.
 Kad ono – svi mrtvi, prava strava.
 Kandže oko srca stežu,
 Pored gramofona, s trubom, i jednim trulim zubom,
 okružena kosturima što tako liče na ljude,
 na federe skače jedna baba stara.

(maj, 2021)

LJUBAVNA BR. 119

Kako ženu da fasciniraš, da joj uzmeš pamet
kad na ulici cvikaš od kavgadžija,
a na bandere nalećeš glavom?

Ona traži vetar u kosi, a ti kô Hamlet.
Udri, bre, bandu nogom u jaja,
ne zavode se trébe književnom slavom.

(maj 2013)

IZVRŠITELJKI MOG KNJIŽEVNOG TESTAMENTA

Na mansardi smo, zora je sivoplava,
ležimo, nema grejanja: napolju magla i smog.
Ljubav: ti si moja muza, sveta krava,
a ja sam tvoj pisac, tvoj Bog.

Ko plaća račune i rate
i hleb donosi da se jede
taj je, curo, premija za te,
mene, bre, pas nema za šta da ujede.

Ali, ako misliš na buduće vreme,
izdrži sad besparicu i hladne radijatore,
i hladnu (daće bog jednom: spomen-)sobu...
Kad ja, kako se veli u čituljama, odem „gore“,
il' preciznije, kad budem u grobu,
tebi ostaće tantijeme.

PREDRAG CRNKOVIĆ VS. SAE (SVEN ADAM EWIN)

SAE: gospođa Bates

Kažeš mi: – Mama, kasno je! Sreće Psiho.
Ja šutim... Sjedim u stolici na okret.
Jesam li gluha? Il' je suviše tiho?
Moj sin je Norman. On od mene je proklet.

Pređa mnom ekran. I trula tastatura.
Ja kucam prstom kô golom ptičjom kosti.
Ja trebam svježeg mesa!!! Kasna je ura.
– Normane, zvono! Da nisu tvoji gosti?

Ah, to je tvoja draga. Nju strašno vrijeđa,
što tvoja majka za tastaturom sjedi,
a već je ponoć. Pa mi prilazi s leđa.
I okreće me... I kičma joj se leđi.

Mmmm, kakav komad... Na bijelo grlo njeno,
zubalo mi je... već krvlju podliveno.

P. Crnković: drugarica Bejts

Čujem opet očajničko: „Mama, mama!“
Glas pripada mom sinu Normanu.
Ja sam dolje, volim biti sama.
Ja sam onaj kostur u ormanu.
„Imamo goste, kaži 'dragička'!“
O, bože, opet je doveo neku radodajku.
Badava sam ga učila da ne valja pička,
on svejedno ljuti staru majku.

Čujem korake niz stube
a možda i stepenice:
(t)ko to dolazi na moje oštre zube?
Zgrabiću je za gušu,
videću njeno užasnuto lice
Jao, Normane, opet si mi doveo četnikušu!

STANJE STVARI 1999. G.

Kada desničar patriota nosi barberi mantil
i optužuje nešovene za pokondirenost
kada Vizantinac više voli espresso od kahve
kada kaže „nije urbano, no gradsko, jado“
to je pravi akademski stil
privrženost krvi i tlu, nepatvorenost –
dosadan je kao svedok Jahve
kad tako najviše voli svoje smrdljivo stado.

Ni s Dorčolcima, članovima partije
nema 'leba da se najedeš, a ni kifle
sve što znaju, stane
u „par godina“ Akademije,
posledice heroinske epidemije,
dve-tri pesme pankaa, postpankaa i *Nirvane*
u duvanje u Amsterdamu i farmerke *rifle*.

Od „Beograd je svet“ do „Evropo, 'bem te gluvu“
bilo je to *par godina za nas*;
Budi svet, ali o svom ruvu i krvuu,
za donacije prošao je čas.